

60

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΙΑΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Σ Χ Ε Ρ Ι Α.

4858.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΑΓΙΩΝ ΕΜΔΟΞΩΝ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΙΑΩΝΣΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ.

 ατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐνῶ ἐβασίλευε Κερκυλλίνος εἰς τὴν νῆσον τῶν Κερκυραίων, ὅστις ἐπλήρονε φόρον εἰς τοὺς Ῥωμαίους, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, βασιζόμενοι ἀπ' ἐκεῖνον διηγωνίσθησαν τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθανασίας καὶ ἐγένοντο ἄξιοι τῶν στεφάνων τοῦ μαρτυρίου τῶν ὁποίων, πρῶτοι ὑπῆρξαν Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ Ἅγιοι, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο ἐξ ἀρχῆς ἀληθεῖς μαθηταὶ τοῦ μακαρίου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου. Διότι ὁ μακάριος Παῦλος, τὸ δοχεῖον τῆς ἐκλογῆς, τὸ σῶμα Χριστοῦ, τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου διέτρεχεν ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ εἰς κάθε μέρος διέσπειρε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸν διάβολον ἐξορίζων, οὐδένα τόπον ἀφήσεν ἀπάτητον, χωρὶς νὰ διδάξῃ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Θεσσαλονικέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαπλώσας τὰ μυστικὰ δόκτυα τῆς διδασκαλίας, προτῆτερα ἀφ' ὅλους λαμβάνει τὸν Ἰάσωνα, καὶ μετὰ τοῦτον τὸν Σωσίπατρον, ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ καταδεικνύει τοὺτους παντοτεινοὺς φωστῆρας πάσης τῆς Οἰκουμένης τῶν ὁ-

ποιῶν ἐφευρίσκων καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐγκωμίων, γράφων δι' ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἔλεγε· σὰς χαιρετοῦν Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου. Καὶ μόλονδοι δὲν ἦσαν συγγενεῖς του ἐξ αἵματος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὁμόνοιαν τῆς ἀγάπης ἐνωθέντες μὲ αὐτὸν ὑπετάσσοντο εἰς τὰς θελήσεις του.

Οὗτοι λοιπὸν οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθότατοι ἄνδρες, Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος, ἀφοῦ ἐξ ἀρχῆς ἐγειναν μαθηταὶ τοῦ μεγάλου Παύλου, καθὼς καὶ προτῆτερα εἶπομεν, καὶ κατελάμπρυναν κατὰ πρῶτον μὲ τὸ φῶς τοῦ θείου κηρύγματος ὄλην τὴν ἀνατολήν, ἔρχονται καὶ εἰς τὴν δύσιν, καταφωτίζοντες αὐτήν, ἡ ὁποία ἦτον ἐσκεπασμένη μὲ τὸ σκότος τῆς ἀσεβείας, καὶ ἀψηφούντες πάντα φόβον ἢ κίνδυνον, καὶ ζῶντες βίον ἀκατηγόρητον, εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐκήρυττον τὸν σωτήριο ἰσχυρὸν λόγον. Καὶ ἐξ ἀρχῆς ὁ μὲν τρισμακάριος καὶ ἅγιος Ἰάσων ἐνεπιστεύθη ἀπὸ τὸν ἀοίδιμον Παῦλον νὰ κυβερνᾷ τὴν ὀνομαστήν μητρόπολιν τῆς Ταρσοῦ ὡς πατρίδα του· ὁ δὲ μακάριος Σωσίπατρος, εἶχε τὴν προστασίαν τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἰκονιέων, οἱ ὁποιοὶ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἀφοῦ μὲ τὴν χάριτα τοῦ Κυρίου ἐκυβέρνησαν τὰς ἐκκλησίας ταύτας, καὶ ἐμεγάλυναν μὲ τὰς διδασκαλίας, παρακινηθέντες ἀπὸ θεῖον ζῆλον, καταλαμβάνουσι καὶ οἱ δύο τὴν δύσιν· καὶ ἀναχωρήσαντες εἰς τὴν πόλιν τῶν Κερκυραίων, οἰκοδομοῦσιν ὠραιότατην ἐκκλησίαν, ἐξω ἀπὸ τὰ τεῖχην, εἰς τὸν Θεὸν, ἐν ὀνόματι τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, εἰς τὴν ὁποίαν, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν, πολλοὺς ὠδηγοῦσαν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Εἰς μίαν λοιπὸν ἀπὸ τὰς νύκτας, ἐνῶ αὐτοὶ προσηύχοντο καὶ ἐξηκολούθουν τὴν παράκλησιν διὰ πολλὴν ὥραν, φθάσαντες ἕξαφνα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, εἶπον πρὸς αὐτοὺς· εἰπατέ μας, ὦ ξένοι, ποία ἡ νέα αὕτη διδαχὴ, καὶ ποία εἶναι ἡ πίστις σας καὶ ἡ προσδοκία; διότι καθὼς φαίνεται, ταῦτα εἶναι μεγάλα καὶ θαυμασὰ, καὶ ὑπερβαίνουν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον· καλῶς στοχάζεσθε ἄν-

δρες· διότι ὅσα διδάσκομεν, εἶναι μυστήρια Θεοῦ ἀληθινοῦ· καὶ ἡ πίστις τὴν ὁποίαν κηρύττομεν, εἶναι ἀληθῆς καὶ ἀκατηγόρητος· καὶ ὑπεδείκνυον εἰς αὐτοὺς τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἔλεγον· ἡ πίστις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν δὲν γνωρίζεται μὲ ἀπόδειξιν λόγων, ὡς φαίνεται, ἀλλὰ περισσότερον μὲ ἐνέργειαν φανεράν καὶ καθαρὰν· διότι παλαιότερα εἶναι ἡ πίστις διὰ τῆς ἐνεργείας, παρὰ ἡ διὰ λόγων ἀπόδειξις· καὶ ὅσοι ἔχουν τὴν διὰ τῆς πίστεως ἐνέργειαν, εἰς τούτους εἶναι περιττὴ ἡ διὰ λόγων ἀπόδειξις. Ταῦτα λοιπὸν ἀκούοντες καὶ ἄλλα περισσότερα οἱ ἐλθόντες, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὑπομένοντες εἰς τὴν διδαχὴν τούτων καὶ ἐβαπτίζοντο· καὶ καθ' ἡμέραν ἐπίστευον εἰς τὸν Κύριον πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ὡς ἀκούσας καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Κερκυλλίνος, ἐξέτασε διὰ ταῦτα καὶ κατὰ πολλὰ ἐθύμωσεν· ὁ ὁποῖος, καλέσας μίαν ἡμέραν τοὺς Ἅγίους, εἶπε πρὸς αὐτοὺς· εἰπατέ μοι πόθεν εἴσθε, καὶ ποῖος σὰς ἐδίδαξε τὰς νέας ταύτας διδασκαλίας, ἐναντίας εἰς τὰς πατρικὰς συνηθείας, καὶ βιάζεσθε νὰ ἐμποδίζητε τὰς θυσίας εἰς τοὺς μεγίστους θεοὺς, μεγαλύνοντες τὴν λατρείαν τοῦ ἐσταυρωμένου. Οἱ Ἅγιοι εἶπον· κατὰ πρῶτον μὲν νὰ εἴπωμεν πόθεν εἴμεθα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον· ἐγείναμεν δὲ μαθηταὶ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἰδοὺ κηρύττομεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τούτους τοὺς ματαιοὺς καὶ ψευδωνύμους λεγομένους θεοὺς, καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα εὐρίσκονται εἰς αὐτάς. Ὁ βασιλεὺς λέγει· ὑπακούσατέ μοι, καὶ ἀφοῦ ἀρνηθῆτε τὸν Χριστὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον λέγετε, θυσιάσατε εἰς τοὺς θεοὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους ὅλη ἡ οἰκουμένη προσφέρει θυσίας· καὶ θέλει ζῆσει ἡ ψυχὴ σας μὲ τιμὴν. Ἐὰν ὁμως δὲν θέλητε, ἄς ἡξεύρετε, ὅτι θέλετε δοκιμάσει βάσανα, τὰ ὁποία οὔτε εἰς ἄλλους ἴδατε ἢ ἀκούσατε, καὶ τὰ σώματά σας θέλω τὰ βάλλει ἐμ-

πρὸς διὰ φαγητὸν τῶν θηρίων καὶ τῶν πετεινῶν. Οἱ Ἅγιοι εἶπον· ἀκουσον ὦ βασιλεῦ· τὰ μὲν σώματά μας ἐξουσιάζεις· τιμώρησον αὐτὰ ὡς θέλεις· μάστιζε, καίτε εἰς τὸ πῦρ, ῥίπτε εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅ,τι ἄλλο φωντάζουσαι ἀπὸ τὰ ἀπάνθρωπα κολαστήρια· τὰς δὲ ψυχὰς δὲν ἐξουσιάζεις· διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν ἐξουσίαν, ὁ ἐξουσιάζων κάθε πνοήν. Οὗτος δὲ δὲν ὑπήκουεν, ἀλλ' ἐπέμενεν ἀκόμη προστάζων αὐτοὺς νὰ θυσιάσουν εἰς τοὺς μὴ ὑπάρχοντας θεοὺς. Πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ Ἅγιοι μὲ παρρησίαν εἶπον· ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, υἱὲ διαβόλου, δὲν ἐντρέπεται νὰ ὀνομάζης Θεοὺς ἐκείνους οἵτινες ἔπραξαν τὰ ἔργα τῆς ἐντροπῆς; διότι τί εἶδες ἢ ἤκουσες εἰς αὐτοὺς ἔργον Θεότητος; καὶ ποῖα τὰ μεγάλα κατορθώματα αὐτῶν, εἰμὴ μέθαι, ἀκολασίαι τέκνων, καταπόσεις, πλάναι καὶ παιδοφθορίαι; Διὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς θυμωθεὶς κατὰ πολλὰ, διέταξε νὰ κλεισθῶσι τοὺς Ἅγίους εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως νὰ σκεφθῇ τί ἤθελε τοὺς κάμει.

Εἰς δὲ τὴν φυλακὴν ὁποῦ τοὺς κατέκλεισεν ὁ βασιλεὺς, εὐρίσκοντο προτῆτερα κατακλεισμένοι ἐπτὰ λησταί, τῶν ὁποίων ὁ μεγαλύτερος αὐτῶν ὀνομάζετο Σατορνίνος, ὅστις ὅταν οἱ Ἅγιοι ἔμβαινον εἰς τὴν φυλακὴν, εἶδε ὠραῖον καὶ φωτσοειδῆ νεανίσκον ὄντα ἐμπρὸς αὐτῶν, πλησιάσας δὲ εἰς τοὺς Ἅγίους τοῖς εἶπεν ὅ,τι εἶδεν· οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον εἰς αὐτόν· καὶ ἐὰν τοῦτο εἶδες ἄνθρωπε, τί σὲ ἐμποδίζει νὰ πιστεύσης εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἀπέστειλε τὸν ἀγγελὸν του διὰ νὰ σωθῶν καὶ φυλαχθῶν οἱ ἐλπίζοντες εἰς αὐτόν; Σατορνίνος καὶ οἱ λοιποὶ Ἰαχίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μάμμιος εἶπον· δοῦλοι τοῦ ὄντως ἀληθινοῦ Θεοῦ εὐχρηθῆτε δι' ἡμᾶς, διότι ἤδη ἀποθνήσκουμεν· ἐπειδὴ εἴ.αι ὀκτὼ ἡμέραι ὁποῦ ὅλοι δὲν ἐλάβαμεν τροφήν. Οἱ δὲ Ἅγιοι γονυπετήσαντες καὶ εὐχρηθέντες εἶπον πρὸς αὐτοὺς· ἐὰν πιστεύητε μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σας εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς κυρὸν-

τομεν, οὔτε πείνα, οὔτε κίνδυνος, οὔδὲ ἄλλη θλίψις δύναται νὰ σᾶς κυριεύσῃ. Ὁ Σατορνίνος καὶ οἱ ἐπίλοιποι ὡσὰν μὲ ἐν στόμα ἀπεκρίθησαν· πιστεύομεν κύριοι ὅτι μέγας εἶναι ὁ θεὸς σας καὶ ἐγνωρίσαμεν ἀληθῶς, ὅτι εἰς οὐδένα ἄλλον εἶναι ἡ βοήθεια καὶ ἡ σωτηρία, εἰμὴ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ προσευχηθέντες πάλιν οἱ Ἅγιοι ἐγένευσεν ἕξαφνα ἀπὸ εὐωδίας τὸ δεσμωτήριον ὥστε ἠμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ κάθε κρῖνον καὶ ῥόδον τοῦ ἀγροῦ, καὶ κάθε ἄνθος καλῆς ὁσμῆς συνηθροίσθη ἐκεῖ· καὶ λοιπὸν ὅλοι εὐφραίνοντο καὶ ἐχάιροντο ὡς νὰ ἦσαν εἰς παράδεισον τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ Ἀντώνιος εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἐμπιστευμένη ἡ φυλακὴ, πλαγιάζων εἰς τὴν κλίνην του, καθὼς ἠσθάνθη τὴν εὐωδίαν, ἐσηκώθη ἐγρηγορα, καὶ ἐπαγρυπνήσας, διότι ἦτο μεσονύκτιον, εἶδε διὰ τινος ὀπῆς μέγα φῶς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ περιεστράψαν λευκὴν ἢ ὁποῖα ἐπέτα πλησίον εἰς τοὺς ἁγίους· ἤκουσε δὲ καὶ ψαλμῶν φωνὰς ὡς νὰ ἐγίνοντο ἀπὸ πολλῶν ὄχλων· ὁ ὁποῖος θαυμάσας διὰ τὸ παράδοξον θαῦμα, ἤνοιξε μὲν εὐθύς τὰς θύρας τῆς φυλακῆς· εἰσηλθε δὲ ἐντρομος, καὶ προσπέσας εἰς τοὺς ἁγίους, παρεκάλει νὰ λάβῃ μαζῇ μὲ τοὺς ληστὰς τοὺς ὁποίους ἐφύλαττε, τὴν ἀναγέννησιν διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ὁ δὲ μακάριος Ἰάσων ἀφοῦ τοῦ ἐφέρθη νερόν, ἐβάπτισεν αὐτόν καὶ τοὺς ὄντας εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἔδειξε παρρηθῶς τοὺς ὀπαδοὺς τῶν δαιμόνων, υἱοὺς τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του, διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος.

Ἐστερον δὲ ἀπὸ ἡμέρας τινὰς, ἀφοῦ ἔμαθε ταῦτα ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ φέρουν εἰς τὸ βῆμα αὐτόν τὸν Ἀντώνιον. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες καὶ σκύφαντες εἰς τὴν φυλακὴν, ἐτρόμαξαν ἰδόντες τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ· διότι εἶδον ἕνα φοβερόν νεανίσκον ὅστις ἐξῆστραπτε καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα εἶχε σαρρόν, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν σπαθίον παρετήρησεν δὲ καὶ ἄλλους δέκα ἄνδρας καθημένους εἰς τὴν φυλακὴν, ἕ-

χοντας χρυσοὺς στεφάνους εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἤκουσαν φωνὰς, δι' ὧν αὐτοὶ ἔψαλλον, καὶ ἔλεγον. Ἅγιος, ἅγιος ἅγιος Κύριος Σαβαώθ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Μὴ τολμήσαντες δὲ νὰ ἐμβοῦν μέσα ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν ὅλα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἐτρόμαξε· διότι τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅσα εἶδον οἱ στρατιῶται νὰ ἐγείναν ἀπὸ τινὰ μαγείαν· ἠσύχαζε δὲ καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Μετ' ὀλίγον δὲ προσκαλεῖ τινὰ τῶν μάγων, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· ἐὰν ἔχῃς δύναμιν τινὰ τὴν ὁποίαν νὰ σοὶ ἔδωσεν ὁ Ζεὺς, συκώθητι καὶ κινήσου κατὰ τῶν ἐχθρῶν Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, οἱ ὁποῖοι μὲ μαγείας κάμνουν τεράστια· διότι ξυπάζουσι τοὺς πολῖτάς μας καταδεικνύοντες ξένας εἰκόνας, καὶ ἰδοὺ ὅλοι ὑποτάσσονται εἰς αὐτούς. Ὁ δὲ μάγος ἀπεκρίθη εἰς τὸν βασιλέα· μόνον διάταξον, ὦ βασιλεῦ, καὶ ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦμε ἐγγήγορα γίνονται· καὶ ὁ βασιλεὺς· ὅ,τι θέλεις νὰ κάμῃς, κάμε τὸ ἐγγρηγορώτερον. Τότε δὲ ὁ πλάνος ἐκεῖνος ἐζήτησε νὰ τοῦ φερθῇ ἐν ζευγος βοῶν, ἄροτρον καὶ σῖτος· ἀφοῦ δὲ ταῦτα ἔφερον ἐγγήγορα, ὁ γεωργὸς τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ λαβῶν, τὸν σῖτον ἔσπειρεν ὅτι τοῦ ἐφάνη καλὸν, καὶ ὤργωσεν εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ὥραν ἐβλάστησε καὶ ὁ σῖτος καὶ ἤλθεν εἰς κάλαμον καὶ στάχυν· καὶ καλύμματα εἰς τὸν κάλαμον καὶ γένεια εἰς τὸν στάχυν, καὶ ἐφάνη λευκὸς ὁ τόπος καὶ ἔτοιμος διὰ θερισμόν· τὸν ὁποῖον σῖτον ὁ πλάνος ἐκεῖνος θερίσας καὶ καθαρίσας, ἤλεσε, ἔπειτα ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ τὸν ἔφερον μῦλλον, ζυμῶσας ἔκαμεν ἄρτον εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἀνατενίζων εἰς αὐτόν, ὁ βασιλεὺς ἐθαύμαζεν· ἔπειτα ἀφοῦ ἐγεύθη ἐφώνησεν οὕτως· ὦ Ζεῦ μεγαλῶτατε τῶν ἐπιλοίπων θεῶν ἀληθῶς μέγας εἶσαι· καὶ ἄλλος δὲν εἶναι ἀπὸ σὲ δυνατὸς, ὁ ὁποῖος παραχωρεῖ εἰς τοὺς φοβουμένους σε, εἰς μίαν ὥραν νὰ σπείρουν νὰ θερίζουν νὰ ἀλέθουν καὶ νὰ κάμνουσιν ἄρτον. Ταῦτα φλυαρήσας ὁ βασι-

λεὺς, στραφεὶς πρὸς τοὺς συναθροισμένους λέγει. Οὐδεμίαν φορὰν ἐγὼ ἤκουσα παρόμοιόν τι ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἢ τὰ τωρινά· καὶ πῶς πλανῶνται τινες ἀπ' ἐκείνους, θουμάζω. Τὴν αὐγὴν δὲ σηκωθείς ἀπὸ τὴν κλίνην αὐτοῦ, μὲ τὴν συνειθισμένην σωματοφυλακὴν ἐρχεται εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ διατάττει μόνον τὸν δεσμοφύλακα Ἀντώνιον νὰ ἔλθῃ ἔξω· ἐξελθὼν δὲ αὐτὸς, τὸν παρετήρησε μὲ ὀμμάτιον πικρὸν καὶ ἀνήμερον, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· λέγέ μου σὺ μιαρῶτατε, ἀσεβέστατε καὶ ἐχθρὲ τῶν θεῶν, ποῖος κακὸς δαίμων καταδιώξάς σε εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην, σὲ κατέπεισε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰς ἀρχαίας συνηθείας καὶ τὴν πατρικὴν εὐδαιμονίαν καὶ νὰ προτιμήσῃς τὴν πλάνην τῶν Χριστιανῶν; διότι, τί εἶδες εἰς ἐκείνους ἀξίον θαύματος καὶ ἐτόλμησας νὰ πράξῃς τοῦτο; Ὁ δὲ Ἀντώνιος πρὸς ταῦτα μὲν οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἔκαμε δὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου. Ὁ δὲ θυμῶσας ὑπερβολικὰ διατάττει εὐθὺς νὰ τὸν κόψουν τὴν δεξιὰν χεῖρα! Ἀφοῦ δὲ ἔγεινε τοῦτο, ὁ βασιλεὺς λέγει πρὸς τὸν μακάριον Ἀντώνιον· ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς σου ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σέβεσαι; διότι ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος λέγει ἤξευρε βασιλεῦ, ὅτι πάντα δύναται ὁ Θεὸς μου· πλὴν θέλει διὰ τούτων τῶν βασάνων νὰ μὲ καθάρσῃ ἀπὸ τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας τὰς ὁποίας, μὴ ἤξεύρων, ἔκαμα εἰς ταύτην τὸν ζωὴν τὴν δυστυχῆ, λατρεύσας εἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα· καὶ διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας νὰ μὲ σεφανώσῃ καὶ νὰ μὲ κάμῃ ἀξίον τῆς μερίδος τῶν σωζομένων· διότι οὗτος εἶναι ὁ μόνος Θεὸς ζῶν, ἀληθὴς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστὴς, δημιουργὸς τῶν ὄλων καὶ ἐλευθερωτὴς τῶν ζητούντων τὴν βοήθειάν του· οἱ δὲ θεοὶ σου εἶναι βδελύγματα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, κατοικητήρια ἀκαθάρτων δαιμονίων τὰ ὁποῖα μαζὺ μὲ τοὺς σεβομένους αὐτὰ μέλλει νὰ παραδοθῶν εἰς αἰώνιον πῦρ· τῶν ὁποίων ἄς γίνουν ὅμοιοι οἱ κάμνοντες αὐτὰ καὶ ὅλοι οἱ ἐμπιστευόμενοι

εις αυτά. Ὁ βασιλεὺς εἶπε· λοιπὸν· ἐπειδὴ ἀρεστά καὶ ἐπιθυμητὰ λογίζονται ταῦτα ἀπὸ ἀγωνιστὴν τάχα τοῦ ἐσταυρωμένου, προστάζω, καὶ ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ χεὶρ νὰ κοπῇ, ἐπειτὰ οὕτω καὶ οἱ δύο πόδες· καὶ ἄς ἴδωμεν, ἐὰν ἔλθῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο μὲ μεγάλην βίαν, μὲ τὴν ἰδίαν καρτερίαν ὑπέμενον ὁ Ἅγιος· διότι ἦτον εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, ὡς νὰ ἔπασχε μὲ ξένον σῶμα. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐμφανισθεὶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐπλήρωσε θάρρος, καὶ τὸν ἐγκαρδίωσε ὅτι ὀλίγον ἀκόμη θὰ ὑπομείνῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀντώνιος πληρωθεὶς χαρᾶς, προσευχήθη λέγων. Εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι κατηξιώθην διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον νὰ πάθω ταῦτα, καὶ ὅτι ἔδειξας τὰ ἔλεή σου εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον καὶ ἐπέσειλας τὸν ἄγγελόν σου, καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε, καὶ μοι ἔδωσε δύναμιν καὶ προθυμίαν τοῦ νὰ ἀφανίσω παντελῶς δέσποτα τὴν αὐθάδειαν καὶ τοὺς στοχασμοὺς τοῦτου τοῦ ἀδίκου· διότι ἔχω πεποιθήσιν ὅτι δὲν παύεις παντοῦ νὰ βοηθῆς καὶ νὰ ἔχῃς συμπάθειαν εἰς τοὺς πιστεύοντάς σε. Ἀφοῦ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, γενόμενος ἔξω φρενῶν, εἶπεν· ἐγὼ ἐγρήγορα θέλω σοὶ ἀφανίσει ἀπὸ τὴν γῆν τὸ ὄνομα· ἵνα μάθωσι πάντες, ὅτι ἔχεις τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἄνθρωπον φθειρόντα τὴν ζωὴν καὶ ὄχι εἰς Θεόν. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος εἶπε· θέλεις νὰ γνωρίσης ἀναίσχυντε καὶ ἀκάθαρτε σκύλε, ὅτι ὄλα δύναται ὁ Θεὸς μου; Ἰδὲ καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐπαρτήρησαν αὐτὸν προσεκτικῶς, αὐτὸς σρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὸν Οὐρανὸν εἶπε. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ κτύπησον μὲ τὴν ῥομφαίαν σου τοὺς ἐχθροὺς τῆς δυνάμεως, ὅπως καὶ μὲ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν μάθωσιν, οἱ ἀπειθεῖς, τὴν μεγαλοσύνην σου καὶ τὴν ἐξουσίαν σου. Εὐθὺς δὲ ὅπου εἶπε ταῦτα, πῦρ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν μὲ δυνατὸν ἦχον καὶ μεγάλην βροντὴν εἰς τὸ παλάτιον καὶ παρευθεὺς κατέκαυσε τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς υἱούς. Τότε ἐκυρίευσεν φόβος μέγας ὅλους τοὺς πολίτας, καὶ πολλοὶ

ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς φηθείς κατὰ πολλὰ, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παλάτιόν του, μὴ ἐννοήσας δὲ ὁ ἄθλιος τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ· διότι εἶχεν ἐσκοτισμένον τὸν νοῦν του μὲ τὴν μέθην τοῦ διαβόλου, προσέταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ συρόμενον τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον. Ἀφοῦ δὲ ἔφεραν αὐτόν, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς οὕτω· βλέπετε πῶς αἱ μαγεῖαι τοῦτου τοῦ παμπονήρου ἐνήργησαν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ νέφη; Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος εἶπε· τὰ νέφη ὑπήκουσαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐξουσιαστοῦ αὐτῶν. Ὁ βασιλεὺς λέγει· λοιπὸν καὶ τὰ νέφη ὁ ἴδιος ἐξουσιάζεις; Ὁχι λέγει ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Θελήσας δὲ ἀπὸ τὸν θυμὸν νὰ ἀρπάξῃ τὸν μακάριον ἵνα τὸν καταξέσχισῃ, ἔμεινεν ἀνεργήτος· διότι εὐθὺς αἱ χεῖρές του παρελύθησαν μὴ ἠξέυρων δὲ τί νὰ κάμῃ, διέταξεν ἀφοῦ τὸν σύρωσι νὰ τὸν ρίψουν ἔξω τῆς πόλεως, καὶ οὕτω ν' ἀποκεφαλίσθῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐπειδὴ ἐπλησίαζε ν' ἀποθάνῃ, ἔλεγεν εὐχόμενος μὲ δάκρυα. Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δούλων σου Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, πρόσδεξε ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἀνάπαυσόν με εἰς τὰς σκηνάς τῶν δικαίων σου. Εὐθὺς δὲ τῷ ἀπεκρίθη φωνὴ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν λέγουσα πρὸς αὐτόν. Χαῖρε Ἀντώνιε ἀθλητὰ, καλῶς ἠγωνίσθης, μακάριος εἶσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν· ἐδὼ λοιπὸν ἀναπαύου εἰς τὴν ἡτοιμασμένην διὰ σὲ δόξαν. Καὶ ψίλλων ὁ Ἅγιος Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ἀνὴρ δὲ εὐλαβῆς Θεοδόσιος ὀνομαζόμενος, ὑπάρχων ὁ πρεσβύτερος κατὰ τὸν τότε καιρὸν, κρυπτόμενος διὰ τὸν φόβον τοῦ τυράννου, περπατῶν κάθε τι καὶ γράφων, ἤρπασε τὴν νύκτα μὲ ἄλλους τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ἔκρυψεν αὐτὸ ὑπὸ γῆν μὲ τὴν πρόπευσαν τιμὴν, εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ δύο ἡμέρας διώρισε νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς αὐ-

τὸν οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος. Παρουσιασθέν-
τες δὲ εἶπεν εἰς αὐτοὺς· μὴ νομίσητε ὅτι καὶ ἡ τωρινὴ
τιμωρία θέλει εἶσθαι ὁμοία τῆς πρώτης· διότι ἡ πράξ-
της τῶν λόγων κατώρθωσεν, ὥστε ἡ μωρία σας νὰ ὑψω-
θῇ εἰς τόλμην· καὶ ἐγείνατε αἴτιοι πολλῶν κακῶν καὶ
ταραχῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ τοὺς πολίτας· πρὶν
λοιπὸν νὰ δοκιμάσητε τὰ αὐστηρά αὐτῆς κολαστήρια,
εἰπέτε εἰς τὴν μηδαμινὴν καὶ ματαίαν ταύτην θρη-
σκείαν, νὰ ἐξολοθρευθῇ, ὑποτασσόμενοι εἰς τὰ ὅσα ἐ-
γὼ λέγω· Οἱ Ἅγιοι εἶπον· Ἡμεῖς, ὦ βασιλεῦ, τὴν ἀ-
ληθινὴν πίστιν ὑπὸ τῶν ἀγίων ἀποστόλων τοῦ Σωτῆ-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διδαχθέντες, δὲν ἠμποροῦ-
μεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ φῶς καὶ νὰ προστρέξωμεν
εἰς τὸ σκότος. Ἐνα Θεὸν ἠξεύρομεν, γνωρίζομεν εἰς
τρεις ὑποστάσεις, καὶ εἰς αὐτὸν μόνον τὴν ἀληθινὴν
προσκύνησιν τὸ σέβας καὶ τὴν εὐχαριστίαν προσφέρο-
μεν. Ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ταύτης λοιπὸν, ἤγουν, τῆς
εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τῆς μιᾶς θεότη-
τος καὶ συνυπάρξεως, φοβέριζε, τιμῶρει, σφάζε, κάμνε
ὅ, τι θέλεις· διότι ἡμεῖς ἔχομεν κέρδος καὶ δόξαν, καθὼς
εἶπεν ὁ διδάσκαλός μας Χριστὸς νὰ ζήσωμεν, ἢ νὰ ἀ-
ποθάνωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς εἶπεν· Ἠκούσατε
ποίας τιμωρίας ὑπέφερε καὶ εἰς ποῖον θάνατον παρε-
δόθη πρὸ τούτων τῶν δύο ἡμερῶν Ἀντώνιος ἐκεῖνος ὁ
δεσμοφύλαξ ὁ ἀπαιηθεὶς ἀπὸ σᾶς; Ἀπεκρίθησαν εἰς
αὐτὸν οἱ Ἅγιοι· Ἠκούσαμεν Βασιλεῦ, καὶ ἐδοξάσαμεν
τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ· ὅτι διὰ πίστεως καὶ ὑπομο-
νῆς, σοῦ κατέβαλε τὴν πολλὴν καὶ ἀνίκητον σκληρό-
τητα καὶ ἀπατηλὴν γνώμην, καὶ ἀπέλαβε τὸν στέφα-
νον τῆς ἀθανασίας παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ. Ὁ βασιλεὺς εἶπεν. Ἐὰν εἶπον καλὰ, ὅτι ἡ τρυφε-
ρότης τῶν λόγων μου σᾶς σύρει εἰς αὐθάδειαν; Ὁ-
σιάσατε λοιπὸν εἰς τοὺς θεοὺς· διότι τὰ σώματά σας
εὐθὺς θέλω ἀφανίσει μετὰ τιμωρίας· σεῖς θαρρόντες εἰς
τὰς μαγείας σας, διὰ τῶν ὁποίων πολλοὺς ἠπατήσατε,
στοχάζεσθε καὶ ἐμὲ νὰ νικήσητε, ἀλλὰ δὲν θέλετε ἡμ-

πορέσει· διότι ἡμεῖς ἔχομεν προφήτας οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν
δύναμιν τῶν θεῶν κάμνουν μεγαλῆτερα σημεῖα ἀπὸ
σᾶς. Ὁ Ἅγ. Ἰάσων εἶπε· καὶ ἠμποροῦμεν νὰ τοὺς ἴ-
δωμεν; οὗτος δὲ ἀπεκρίθη, βεβαιότατα. Ὁ Ἅγιος Ἰά-
σων εἶπεν· ἄς ἔλθουν οὗτοι βασιλεῦ, οἱ ὁποῖοι καὶ θαυ-
ματουργοὺν πλησίον σου μετὰ τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου.
Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων μεγάλην χαρὰν εἶπε. Μὰ ὅλους
τοὺς θεοὺς καλῶς εἶπες· ἄς γίνῃ οὕτω, διότι ἐνόμιζεν
ὁ ἀνόητος νὰ νικήσῃ μετὰ μαγικὰς ἐνεργείας τὴν κατοι-
κοῦσαν χάριν εἰς τοὺς Ἅγίους· καὶ ἔφερε τὸν μάγον ἐ-
κεῖνον, ὅστις εἰς μίαν ὥραν καὶ ἔσπειρε καὶ ἐθέρισε
καὶ ἔκαμεν ἄρτον κατὰ φαντασίαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰά-
σων λέγει πρὸς τὸν βασιλέα· οὗτος εἶναι, ὁ ὁποῖος μετὰ
τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου κάμνει τὰ παράδοξα; Ὁ δὲ
βασιλεὺς εἶπεν· οὗτος εἶναι. Ὁ Ἅγιος Ἰάσων εἶπεν·
ἔφθασεν ἀληθῶς ἡ ἡμέρα τοῦ ἀφανισμοῦ του· ὅπως
μαζὴ του ἐκπέσωσιν ὅσα ἀπὸ δαιμονικὴν ἐνέργειαν
προέρχονται, τὰ ὁποῖα εἶναι συνειθισμένος νὰ κάμνῃ,
δι' ἀπάτην καὶ φθορὰν τῶν ἀδυνάτων ψυχῶν. Ὁ δὲ βα-
σιλεὺς νομίζων ὅτι ὁ Ἅγιος ἔλεγε ταῦτα ἀπὸ ἀπο-
ρίαν, ἐχαμογέλα καὶ ἐνεψύχονε τὸν ἀπαταιῶνα μετὰ λό-
γους παρακινήτικους. Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ ἐργάτης τοῦ
ψεύδους εἰς τὸν τόπον, ἐκβαλε φωνὴν τινα ἁρμονικὴν,
καὶ ἐσυμφωνοῦσαν μετὰ τὸ τραγῳδῖον αὐτοῦ τὰ ἀλογα
τῶν ζώων καὶ ἐχοροπηδοῦσαν· ἀλλὰ καὶ τὰ φυτὰ ἐκι-
νοῦντο, καὶ αἱ πέτραι ἐτινάσσοντο· καὶ ἐφαίνετο εἰς
τοὺς ἠπατημένους ὅτι πάντα χορεύουσι καὶ κυμβαλί-
ζουσιν. Ἐξεπλήτοντο λοιπὸν πάντες οἱ βλέποντες μετ'
αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ ἐθαύμαζαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰά-
σων ἐγγίσας τὸν μάγον λέγει. Τί θέλεις κάκιστε; ἐ-
τελειώσας τὰς λαοπλάνους καὶ ψευδεῖς θαυματουργίας
σου, ἢ καὶ στοχάζεσαι νὰ δείξης ἀκόμη χειροτέρας
τούτων; Καὶ ὁ μάγος· ἔὰν καὶ σεῖς δύνασθαι μετ' ἐρ-
γον νὰ κάμῃτε θαυμάσιόν τι εἰς τὸν βασιλέα, ὅλους
θέλετε καταπέσει, διότι ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ὅλοι νομίζουν
μεγαλῆτερα τὰ ἔργα· ἐπειδὴ τοῦ λόγου τὸ πρακτικόν

εἶναι προτιμότερον. Ὁ Ἅγιος Ἰάσων εἶπε. Λοιπὸν ἐπειδὴ τοῦ λόγου τὸ πρακτικὸν εἶναι προτιμότερον, λάβε τιμωρίαν πρακτικῶς ἢ ὁποῖα δὲν θέλει λησμονηθῆ οὔτε ἀφανισθῆ ἀπὸ τὸν καιρὸν· καὶ ἐξαπλώσας τὴν χεῖρα ἐπάνω εἰς αὐτὸν λέγει. Νὰ σὲ ἀπεκβάλῃ ὁ Κύριος καὶ νὰ σὲ μετατοπίσῃ ἀπὸ τὸ κατοικητήριόν σου, καὶ τὴν γεννεάν σου ἀπὸ τὴν γῆν τῶν ζώντων· καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξεψύχησεν· ἐστάθη δὲ νεκρὸς πολλὴν ὥραν καθὼς πέτρινον ἀγαλμα ἀπὸ ὄλους βλεπόμενον· καὶ συνεκρώθησαν με αὐτὸν καὶ ἠφανίσθησαν τὰ τεχνεύματα τῆς ἀπάτης· καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὄχλου κατεσιγάσθη, καὶ τὰ πάντα ὅπου ἐφαίνοντο χορεύοντα, ἐφάνησαν ἀκίνητα. Τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἰδόντες οἱ ὄχλοι μὲ μίαν φωνὴν ἔκραζον. Μέγας ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου· ἀληθῶς αὐτὸς Θεὸς μόνος, ὅστις κάμνει ἀληθινὰ θαυμάσια. Ὁ δὲ βασιλεὺς σκληρυνοὺς περισσότερον καὶ γενόμενος ἀστόχαστος, προστάζει ὥστε, οἱ μὲν Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος, νὰ φυλάττωνται διὰ στρατιωτῶν· διότι δὲν ἐτόλμησε νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς, κατεξοχὴν φοβούμενος τὸν Ἅγιον Ἰάσωνα, μήπως, ὑποφέρων τι, θαυματουργήσῃ καὶ μεταφέρῃ ὄλους τοὺς πολίτας ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν· προστάζει δὲ ὥστε νὰ φέρωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τὸν Σατορνῖνον καὶ τοὺς ὄντας με αὐτόν. Ὁ Καρπιανὸς ἑπαρχος εἶπε. Δὲν εἶναι δίκαιον βασιλεῦ ἀπὸ τοιούτους ἐλεεινοὺς καὶ μάλιστα φιλοταράχους ἀνθρώπους νὰ ἐνεργῆται ἡ δυνάμις σου· διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἀξιοὶ νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ βασιλικά κριτήρια· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀγιότης σου προστάξῃ, ἐγὼ θέλω τιμωρήσει τοὺς κακούργους ἐκείνους. Ἦρσε δὲ ἡ συμβουλή εἰς τὸν βασιλέα, καὶ διατάττει ὥστε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν αἰτησίαν του. Ὁ Σατορνῖνος δὲ ἐσυμβούλευε τοὺς συντρόφους του λέγων· ἄς προσπαθήσωμεν ἀδελφοί νὰ ἐκτελώμεν με πᾶσαν προθυμίαν τὸν προκειμένον εἰς ἡμᾶς ἀγῶνα· Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τῶν αἰῶνων μᾶς ἐπροσκάλεσε εἰς τὸ νυμφῶνα αὐτοῦ· οὐδεὶς λοιπὸν ἀπὸ ἡμᾶς

δι' ὀκνηρίαν ἄς εὑρεθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης· καὶ σκωθέντες προσηύχοντο καὶ προσέπιπτον εἰς τοὺς Ἅγίους ζητοῦντες νὰ εὐχηθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν· διότι ἔμαθεν ὅτι τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐμελλον νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν· οἱ δὲ ἅγιοι γονατίσαντες καὶ εὐχηθέντες καὶ εἰπόντες τὸ Ἄμην, ἐκάησαν καὶ δι' ὄλην τὴν νύκτα ἔλεγον μόνοι τῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐξημέρωσεν ἀποστέλλει Καρπιανὸς ὁ ἑπαρχος, τινὰς εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ πραιτωτίου ἵνα λάβουν τοὺς ἀνδρας οἱ ὁποῖοι ἐλθόντες καὶ βαλόντες ἀλύσεις εἰς τοὺς λαιμούς αὐτῶν, τοὺς ἔσυραν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως· ὄχι ὡς λησὰς, διότι τοῦτο παρημελήθη· ἀλλ' ὡς Χριστιανούς καὶ ὑβριστὰς τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους τὸ μεγαλῆτερον ἐγκλημα. Ὑστερον δὲ ἀπὸ πολλὰς ἐρωτήσεις καὶ τιμωρίας διέταξεν ὁ ἑπαρχος νὰ τοὺς μεταφέρωσιν εἰς τὸ δεσμωτήριον. Κερκύρα δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως οὔσα παρθένος δεκαπέντε ἐτῶν σκύπτουσα πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῶν θυρίδων ἀνωθεν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, καθὼς εἶδε τοὺς Ἅγίους δεδεμένους, ἔρωτοῦσε ποῖοι ἦσαν οὗτοι, καὶ διατὶ φέρουν τὰς ἀλύσεις. Μαθούσα δὲ ἀπὸ τὰς ἀκολουθούσας αὐτὴν θεραπαινίδας ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ καὶ ὑποφέρουσι ταῦτα διὰ τὸν Χριστόν, ἀνεφώνησε μεγαλοφώνως· καὶ ἐγὼ εἶμαι Χριστιανὴ, καὶ ἀπὸ τώρα ἀρνοῦμαι τὴν πατρικὴν θρησκείαν καὶ γίνομαι νύμφη τοῦ Χριστοῦ. Εὐθύς δὲ τρέξασα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, εἶπεν εἰς αὐτόν· μάθε βασιλεῦ ὅτι δὲν λατρεύω τὸν θεόν σου· οὐδὲ φροντίζω διὰ Ἑλληνικὰς δόξας, διότι εἶμαι παιδίσκη τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτὸν μόνον ἐγνώρισα Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἐλευθερωτὴν· λοιπὸν κάμε ὅπως σοὶ φαίνεται. Θαμβωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐλευθεροσομίαν καὶ μεταβολὴν τῆς παιδός, ἔχασκε κάμποσον καὶ παρετήρει αὐτὴν με προσηλωμένους ὀφθαλμούς· μόλις δὲ ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐζήτη νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν. Μήπως καὶ σὺ λέγει, ἐποτίσθης με τὴν διδασκαλίαν τῶν μά-

γων ἐκείνων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ; Ἡ Κερκύρα εἶπεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, τὸν ὁποῖον κηρύττουσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, αὐτὸς μου ἤγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, καὶ με ἐφώτισε, καὶ μοι ὑπέδειξε τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ὁ βασιλεὺς εἶπε· προτιμᾶς καὶ σὺ, ὦ τέκνον, νὰ ἀποθάνῃς δι' ἄνθρωπον ἐσταυρωμένον, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ; Ἡ παρθένος εἶπεν· οἱ ἀποθνήκοντες βασιλεῦ, διὰ τὸν Χριστὸν εἶναι μακάριοι· διότι ζῶσι πάντοτε· καὶ μαζὴ με αὐτὸν βασιλεύουν εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν· αὐτὸς δὲ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν διὰ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐχαριστοῦμαι νὰ ὑποφέρω καὶ ἀποθάνω. Ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν θυγατέρα, ἦλθεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ ἤλλαξεν εἰς τὸ πρόσωπον, διόπερ ὑπέφερε καὶ ὠργίζετο· ὠργίζετο μὲν, διότι κατεφρονήθη, ἀγανακτοῦσε, διότι εὐρίσκετο εἰς ἀπορίαν. Χωριζόμενος λοιπὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ἀφοῦ προσεκάλεσε Καρπιανὸν τὸν Ἐπαρχον, ἐσκέπτετο διὰ τὴν παιδὰ του. Οὗτος δὲ λέγει, ἃς προσδιορισθῆ εὐκαιρία τις εἰς τὴν τρελλήν, ὅπως, ἀφοῦ ἠσυχάσῃ, μεταβάλλῃ τὴν γνώμην τῆς πρὸς τὸ καλῆτερον. Ἐπροσδιωρίσθη δὲ εὐκαιρία εἰς τὴν παιδὰ τοῦ βασιλέως· αὕτη δὲ ἐπησχολήθη εἰς ἀγαθὴν πρᾶξιν, διότι ἀφαιρέσασα τὰ στολίδια τὰ ὅποια εἶχεν ἐπάνω τῆς, λέγω διὰ τοὺς λίθους ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου, τοὺς μαργαρίτας, τὰ πολυτελῆ ἐνώτια, περιδέραια, τὰ δακτυλίδια τὸ χρυσοστολισμένον φόρεμα, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ μοιράσασα κρυφίως εἰς τοὺς πτωχοὺς, καλῶς ἐτοιμάσθη διὰ τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ θεομάχος αὐτῆς πατὴρ καὶ τρύξας τοὺς ὀδόντας ὡς λέων, παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἐπαρχον, ὑποχρέωσας αὐτὸν με ὄρκον κατὰ τῶν θεῶν, τοῦ νὰ τιμωρήσῃ δεινῶς ἐὰν δὲν ἤθελε πεισθῆ. Ὁ δὲ Ἐπαρχος διέταξεν, ὥστε ὁ Σατορνῆνος καὶ οἱ μαζὴ με αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ δεσμωτήριον· παραλαβὼν δὲ τὴν Ἁγίαν Κερκύραν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πατρός τῆς, τὴν

ἔφερον εἰς τι χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, εὐρισκόμενον εἰς χαμηλὸν λόφον· συνῆλθε δὲ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ, ὥστε ἐγεμίσθη ὅλον τὸ χωρίον· ὅλοι δὲ ἐθρήνουν διὰ τὴν παιδὰ, καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες· διότι τὸ φαινόμενον ἐπροξένει τῶντι θρήνον καὶ συμπάθειαν· παῖς ὠραιότατη τὸ πρόσωπον, παρθένος ἀγνή, εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, θυγάτηρ βασιλέως. Ἐσύρετο λοιπὸν με βίαν ἀπὸ στρατιώτας, ἐνῶ ἄλλοι μὲν τὴν ἔσπρωγχαν ὀπίσω. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἄρχων ἐπροσπάθει νὰ καθησυχάσῃ τὸ ἀνίκητον τοῦ μάρτυρος· ἐπειδὴ δὲν ἐτελεσφόρει ὅμως, ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν τὴν ὁποῖαν εἶχε λάβει, καὶ τοσοῦτον με τὰ κτυπήματα τὴν κατεκομμάτιασεν, ὥστε οἱ βλέποντες ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦτο σῶμα ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ζῶον ἐκδαρμένον διὰ σφαγὴν. Ἴδοῦσα δὲ ἑαυτὴν οὕτω σκεπασμένην με τὸ αἷμα, ἐφώναζε με λεπτοτάτην φωνήν. Εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι με κατηξίωσας σήμερον νὰ βαπτισθῶ με τὸ ἴδιον αἷμα· δυνάμωσόν με λοιπὸν νὰ τελειώσω καὶ τὸν δρόμόν μου. Ὁ Ἄρχων εἶπεν· ἀφῆσασα τὰς ἀνοήτους ταύτας καὶ ματαίας φλυαρίας, καὶ πλησιάσασα θυσίασον εἰς τοὺς θεοὺς, ὑπανδρεύσου καὶ γίνου κληρονόμος τῆς πατρικῆς βασιλείας, καὶ μὴ ἀπατάσαι με τὰς διδασκαλίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ μὴ προξενήσῃς λύπην εἰς τὸν πατέρα σου, καὶ ὄνειδος εἰς ὅλην τὴν γενεάν· μηδὲ πάλιν θελήσῃς εἰς τοιαύτην ὠραιότητα νὰ ὑποφέρῃς τὸν θάνατον τῶν κακοῦργων. Ἡ ἁγία παρθένος εἶπεν· Ἐγὼ, δικαστᾶ, ἔχουσα Θεὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀθάνατον νυμφίον, βασιλέα αἰώνιον οὔτε ὑποφέρω πλέον νὰ λατρεύσω θεοὺς νεκροὺς, οὔτε νὰ συζήσω με φθαρτὸν ἄνδρα· οὐδὲ ἐπιζητῶ διόλου δόξαν προσκαίρου βασιλείας· ὀπλίξου λοιπὸν, κατασκεύαζε τὸν τροχόν, ἀναπτε τὸ πῦρ, ἐτοιμάζε τὸν σίδηρον, σκάψε τὸν λάκκον· ἃς σὲ βοηθήσῃ δὲ καὶ ὁ πατὴρ μου· ἐγὼ δὲ ὡς βλέπεις, εὐρίσκομαι καὶ γυνή, μόνη καὶ γυμνή, ξένη τοῦ κόσμου· ἐν μόνον ὄπλον

ἔχουσα τὸν Χριστὸν μου καὶ Θεόν, τὸ ὅποιον δὲν κατακόπτεται οὔτε μὲ τὰ κτυπήματα, οὔτε μὲ τὸν σίδηρον, οὔτε μὲ τὸ πῦρ κατακαίεται· δὲν θέλω λοιπὸν ἐγὼ ἀπομακρυνθῆ τούτου ποτέ· καὶ ἂν τὸ κατακαύσης· Ἐπαρχε, δὲν θέλεις εὐρεῖ τὸ πῦρ οὕτω θερμόν· Ἐν τούτοις διελύθη τὸ δικαστήριον καὶ τὴν μὲν κόρην εἶχε τὸ δεσμοκτήριον· ὁ δὲ Ἐπαρχος πορεύεται ἐγρήγορα εἰς τὸν βασιλέα καὶ λέγει· Ἄς ἡξεύρη ἡ μεγαλειότης σου, ὦ βασιλεῦ, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου περιέπεσεν εἰς ἐπικίνδυνον πλάνην· εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἀπαλύνη τις τὸν σίδηρον παρὰ νὰ ἀλλάξη τὴν γνώμην ἐκείνης· Οὐμωθεὶς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς διατάττει τὸν Ἐπαρχον νὰ ἀποσείλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, τινὰ τῶν Αἰθίοπων, φοβερώτατον κατὰ τὴν μορφήν, μεγαλώτατον καὶ περίφημον εἰς τὰς ἀσωτίας, ὅπως διαφθείρῃ τὴν ἁγίαν παρθένον· Μὲ τὴν πρόνοιαν ὁμοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅς τις μακρόθεν σοφῶς ἀπορρίπτει τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ἔργων, ἄρκτος τις ἐλθοῦσα ἐκ μέρους τινός, τοποθετεῖται πλησίον τῆς εισόδου τοῦ δεσμοκτηρίου, ἀσφαλῆς φρουρὰ τῆς παρθενίας αὐτῆς· Καθὼς λοιπὸν ὁ Αἰθίοψ ἀπεστάλη καὶ ἔτρεχε χαίρων ἐπὶ τὴν φυλακὴν, πρὶν ἢ ἐγγίση τὴν θύραν, ὥρμισε κατ' αὐτοῦ ἡ ἄρκτος μὲ φοβερὸν τρίξιμον τῶν ὀδόντων, καὶ ῥίψασα αὐτὸν ἀνάσκελα ἐπὶ τῆς γῆς ἤρχισε νὰ τὸν καταξέσχίζῃ καὶ νὰ τὸν διαμασᾷ μὲ τοὺς ὀδόντας· Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ παῖς Κερκύρα τρέξασα, ὡς εἰς ἡμέρον ἀρνίον εἶπεν εἰς αὐτήν· σὲ ὀρκίζω κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, ἄφησον αὐτὸν ὅπως ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου· Ἡ δὲ ἄρκτος ὡς νὰ ἐντράπη ἄφησεν εὐθὺς τὸν ἄνθρωπον καὶ πάλιν ἀναχωρήσασα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας· Ἐπειτα λέγει εἰς τὸν Αἰθίοπα ἡ Ἁγία· διατί ἦλθες ἐδῶ; Ὁ δὲ εἶπε· Καρπιανὸς ὁ Ἐπαρχος μὲ ἀπέστειλε· καὶ λέγει εἰς αὐτὸν ἡ μάρτυς· Ἴδου τὸ ἄλογον θηρίον ἀκοῦσαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εὐλαβήθη· καὶ σὺ ἔχων λογικὴν φύσιν ζῆς ἄθλιε εἰς ταύτην ἀσωτίαν· Ὁ δὲ Αἰθίοψ κυριευθεὶς ἀπὸ τρόμον,

προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς παρθένου· καὶ εἶπε· σὲ παρακαλῶ, εἰπέ μοι νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ἀβλαβής, καὶ πρὸς εὐχὴν εἰς τὸν Θεόν σου· Αὕτη δὲ εἶπε· μὴ φοβοῦ τὸ θηρίον ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν· διότι τὸ θηρίον τρώγει τὰς σάρκας, αἵτινες διαλύονται μὲ τὸν θάνατον· ἡ δὲ ἁμαρτία κατατρώγει τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, αἰώνίως τιμωροῦσα αὐτήν· Καὶ ἐζήτησεν ὁ Αἰθίοψ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν τὸ σημεῖον τῆς πίστεως καὶ νὰ ἀπολυθῇ· Ἡ δὲ λαβοῦσα ξύλον καὶ χαράξασα εὐθὺς σταυρὸν, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ εἶπε· πιστεῦε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ θέλεις σωθῆ· μετωνομάσασα δὲ τοῦτον Χριστόδουλον, τὸν εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ· Οὗτος δὲ πάλιν εἶπε· παρακαλῶ δέσποινα καὶ κυρία, δίδαξον μὲ τι περὶ τούτου ν' ἀποκριθῶ, εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι θέλουν μὲ ἐρωτήσῃ· Ἡ Ἁγία Κερκύρα εἶπεν· οὐδὲν ἄλλο ἀποκρίθητι παρὰ τοῦτο μόνον· τὸν Χριστὸν ζητῶ καὶ αὐτὸν ποθῶ καὶ προσκυνῶ· Καὶ λαθὼν τὸ ἀκέραιον τῆς πίστεως ὁ Χριστόδουλος, ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖ· βαστάζων δὲ τὸν σταυρὸν διέβαινεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, κηρύττων δημοσίως τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ καὶ λέγων μεγαλοφώνως· Τὸν Χριστὸν ζητῶ, καὶ αὐτὸν ποθῶ, καὶ αὐτὸν προσκυνῶ· Ἐρωτώμενος δὲ ἀπὸ πολλοὺς τί δηλοῖ τοῦτο; αὐδὲν ἄλλο ἔλεγεν, εἰμὴ τὸν λόγον τὸν ὅποιον εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν ἁγίαν παρθένον· Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἐπαρχος ἀφοῦ τῷ ὑψώθη βῆμα ἔμπροσθεν τῆς πόλεως, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, καὶ ἐπρόσβαξε παρευθὺς νὰ παρουσιασθῇ ὁ Αἰθίοψ· καὶ ἐφέρθη βαστῶν τὸν σταυρὸν παρατηρήσας δὲ αὐτὸν μὲ βλέμμα ὀργίλον καὶ φονικὸν εἶπε· Σκοτεινόμορφε καὶ παντὸς ζώου ἀσχημότερε, τέρας παράλογον καὶ πρόσωπον σιχαμερὸν καὶ ἀκαθαρώτατον· δὲν εἶχες ἄλλο τι νὰ πράξης παρὰ νὰ ἐνωθῆς μὲ τὴν πλάνην τῆς καταράτου ἐκείνης, κόρης; Ὁ δὲ Χριστόδουλος ὑψώσας μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸν σταυρὸν εἶπε· τὸν Χριστὸν ποθῶ, τὸν Χριστὸν ζητῶ καὶ αὐτὸν προσκυνῶ· Ὁ Ἄρχων τότε ἐπρόσταξε ν' ἀπλωθῇ ἐπὶ ξύλου καὶ νὰ τρυπηθῇ κατὰ τὸ μέσον τῆς

κεφαλῆς· καὶ μόλις τοῦτο εἰπώθη, ἔγεινε καὶ τὸ ἔργον. Τρυπηθεὶς δὲ ὁ μακάριος ἕως τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε μεγαλοφώνως. Εὐχαριστῶ σοὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ· ἰδοὺ εἰς τὸ αἷμά μου βαπτίζομαι, δέξου εἰς εἰρήνην τὴν ψυχὴν μου. Καὶ εὐθὺς ἐξέψυξεν· καὶ ἀφοῦ ἔφερον ὁ Ἄρχων πέλεκυν, διέκοψεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον καὶ ἔρριψεν ἔξω τῆς πόλεως διὰ φαγητόν τῶν σκύλων. Ταῦτα πράξας ὁ παράνομος Ἐπαρχος, ἐσηκώθη ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ μετὰ τοὺς συνειθισμένους στρατιώτας ὤρμησεν ἐπὶ τὴν φυλακὴν, ὅπου ἦτον ἡ ἁγία Κερκύρα, τὸ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ· καὶ καθὼς ἔφθασε τὸ προαύλιον ἐμποδίζετο νὰ ὑπάγῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἄρκτον· διότι ἐκπηδοῦσα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν μέρος κατέτρεχεν αὐτὸν μετριοτήτα, καὶ τοὺς ὄντας μαζῇ μετ' αὐτόν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνήγγειλε ταῦτα εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν ν' ἀφανίσῃ τὴν παρθένον μετ' ὁποῖαν θέλει τιμωρίαν, διέταξε νὰ φέρουν μέγα πλῆθος ξύλων ἐκ τοῦ περιφράγματος καὶ νὰ κατακαύσῃ αὐτὴν μαζῇ μετ' ὁ θηρίον καὶ τὴν φρουράν. Ἀφοῦ δὲ ἔγεινε τοῦτο μετὰ μεγάλης βίας, καὶ τὸ πῦρ ὑψώνετο καὶ ἀπετέλει βροντὴν, τὸ μὲν θηρίον ἀπολυθὲν ἀπὸ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἁγία παρθένος εἰς τὸ μέσον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης πυρκαϊᾶς ἐφυλάττετο ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, εὐχομένη καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Κύριον· διότι ἄγγελος ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ μετέβαλλε τὸ πῦρ καὶ τὴν φλόγα, καθὼς εἰς τὴν Βαβυλῶνα διὰ τοὺς τρεῖς παῖδας, εἰς ἀέρα δροσερόν καὶ σωτήριον δι' αὐτὴν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, ὅποταν μαζῇ μετὰ τὰ ξύλα ἐσβέσθη καὶ τὸ πῦρ, ἔρχεται περίλυπος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ σταθεὶς μακρόθεν, λέγει εἰς τοὺς στρατιώτας. Εἰσελθόντες ἐξετάσατε μήπως εὐρέθη λείψανόν τι τῆς ἀθλίας ἐκείνης, καὶ σηκώσαντες νὰ τὸ θάψουνε διότι εἶναι βασιλέως θυγάτηρ. Καὶ παρακύψαντες οἱ στρατιῶται εἶδον τὴν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καθεζομένην καὶ ὑψό-

νουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἄγγελον φωτοειδῆ, ὅστις μετὰ τὰς πτέρυγας τοῦ τὴν περιεσκέπαζε· καὶ ἐφοβήθησαν. Ἐφάνέρωσαν δὲ εἰς τὸν βασιλέα τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος. Οὗτος δὲ τρομάξας, διέταξε νὰ τὴν καλέσωσιν. Αὕτη δὲ ἐλθοῦσα ἔξω, ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως μετ' ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ χαρούμενον πρόσωπον. Ὁ ὁποῖος παρατηρήσας αὐτὴν, καὶ συλλογισθεὶς ἀρκετὴν ὥραν τὴν ὠραιότητα ἧτις τὴν ἐσπόλιζεν, ἠρώτησεν αὐτὴν. Σὺ εἶσαι τέκνον μου Κερκύρα; Ἡ μάρτυς ἀπεκρίθη. Τέκνον σου ἐγὼ εἶμαι ἐὰν πιστεύῃς εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ βασιλεὺς· ἀκόμη δεικνύεις ἀπειθείαν, μετὰ τοσαύτην εὐεργεσίαν τῶν θεῶν· διότι μετὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἠλευθέρωθες ἀπὸ τὸ ἀνυπόφερτον πῦρ. Ἡ δὲ ἁγία μάρτυς κυτάξασα εἰς τὸ πρόσωπον μετ' ὀρμὴν τὸν ἀσεβέστατον καὶ παράνομον βασιλέα· εἶπε. Τυφλέ, ἀναίσθητε, σκληρὴ καὶ ὄλως διόλου ἀσυλλόγιστε, δὲν ἐντρέπεσαι, νὰ ἀποδίδῃς τὰ θαυμάσια καὶ σημεῖα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ εἰς τὰς ἀκαθάρτους δυνάμεις; οἱ θεοὶ σου δὲν δύναται νὰ βοηθήσουν τὸν ἑαυτὸν τους, καὶ πῶς βοηθοῦσιν ἄλλους; ἅς ὀδύρωνται, ἅς φεύγουν, ἅς μαραίνωνται, ἐκπίπτουν οἱ θεοὶ σου, διότι εἶναι ἀναίσθητα καὶ ἀψυχα εἰδῶλα· βοηθὸς δὲ ἰδικός μου εἶναι ὁ Χριστός· καὶ αὐτὸς ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ μετ' ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ πῦρ· καὶ ὁ ἐλπίζων εἰς αὐτὸν ποτὲ δὲν θέλει ἐντροπιασθῆ. Ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἠλλαξε· καὶ καλέσας τὸν Ἐπαρχον, λέγει εἰς αὐτόν· παράλαβε τὴν ἐντροπίαστον ταύτην καὶ βλάβασσον, καὶ ἀφαίρεσον ἐγρήγορα τὸ ὄνομά της· ζήτησαν οἱ θεοὶ· διότι ἐὰν τὸ ἐγρηγορώτερον δὲν τὴν ἐξολοθρεύσῃς, θέλεις βασανισθῆ κατὰ πολλὰ, καὶ θέλει σοῦ ἀφαιρεθῆ καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ. Παρευθὺς λοιπὸν συλλαβὼν τὴν ἁγίαν παρθένον ὁ Ἐπαρχος τὴν ἔφερον ἔξω τῆς πόλεως· καὶ κρεμάσας ἀνάποδα, ἔβαλεν ὑποκάτω αὐτῆς θειαφώδεις καὶ καιομένου κρέατος καπνοὺς ἀρκετούς· μετὰ ταῦτα ἀπὸ τὰ

δύω μέρη τοποθετήσας πλησίον τοξότας καὶ λιθοβόλους, ἐπρόσταξε τοὺς πρώτους νὰ τοξεύουν, καὶ τοὺς δευτέρους νὰ λιθοβολοῦν· καὶ οὕτως ἡ ἁγία μάρτυς ἐξετέλεσε τὸ μαρτύριον τῆς καλῆς ὁμολογίας. Ὁ δὲ προμνηθεὶς προσβύτερος Θεοδόσιος, ἀφοῦ ἔμεινε πλησίον τοῦ τόπου, ἀφοῦ ἐνύκτωσε καὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν, ἐσήκωσε τὸ καρτερικὸν καὶ πολυάθλον αὐτῆς σῶμα, καὶ ἐνταφίασε πλησίον τῆς πόλεως· ὁμοίως δὲ ἔκαμεν, ἀφοῦ ἐξέτασε καὶ ἤϊρε τὸ σῶμα Χριστοδοῦλου τοῦ Αἰθίοπος· διότι καὶ ἐκεῖνο ἦτον ἐρριμμένον, καὶ ἕως τότε τὴν αὐτὴν μορφήν ἔχον, μὴ βλαφθὲν ἀπ' οὐδὲν τῶν θηρίων καὶ τῶν πετεινῶν· κατέθεσε δὲ αὐτὸ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ τάφου τῆς ἁγίας μάρτυρος· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας ἐθεώρουν τὴν νύκτα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον στύλον φωτός, καὶ φωνὴν ἤκουον ψαλμωδίας, καὶ ἐθαύμαζον, καὶ κατεπίθοντο ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς δοξάζοντας αὐτὸν ἀντιδοξάζει. Ταῦτα δὲ πάντα ἐφανέρωσε Θεοδόσιος καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ εἰς τὸν Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, οἵτινες ἐκάθηντο εἰς τὴν φυλακὴν· διότι οὐδεὶς τῶν πιστῶν ἐμποδίζετο ἀπὸ τινος τοῦ νὰ θεωρῆ αὐτούς. Μετὰ δὲ ταῦτα φέρουσι καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Σατορνίνου ἐξω τῆς πόλεως, καὶ σκάψαντες λάκκον καὶ στήσαντες λέβητας, καὶ βαλόντες μέσα πίσσαν καὶ ἔλαιον, καὶ ἐνώσαντες αὐτὰ μὲ κηρὸν, καὶ ἀνάψαντες ὑποκάτω πῦρ, ἠράνιζον τοὺς ἁγίους μὲ τὸ βράσιμον τῶν λεβήτων· καὶ οὕτω δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν ἐλάμβανον τέλος. Πλησιάσας δὲ τελειταῖον ὁ μακάριος Σατορνῖνος προσευχήθη οὕτω. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ ἐλευθέρωσας τὸν ληστήν ἐμπανω εἰς τὸν σαυρόν, ὅστις ὠμολόγησέ σε Θεόν, ἐλευθέρωσον καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου· καὶ ἀφοῦ μοῦ δεχθῆς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐνθυμήσου με εἰς τὴν βασιλείαν σου· καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, τὴν ὁποίαν ἤκουον ὅλοι. Θάρρει καὶ χαῖρε μάρτυς τῆς ἀληθείας· διότι εἰσηκούσθη ἡ προσευχὴ σου· ὦ.

παγε λοιπὸν τώρα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ με τοὺς συντρόφους σου, καὶ ἀπολάμβανε τὸν στέφανον τῆς ἀθανασίας. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ φωνὴ αὐτῆ, ἐπίστευσαν οἱ περισσότεροι τῶν πολιτῶν, καὶ ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν ἔλεγον. Χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, ἄς τὸ ἀκούσῃ ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλοι μαζῆ μὲ αὐτόν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ἅγιος Σατορνῖνος, ἐπληρώθη τὸ πνεῦμά του χαρᾶς καὶ εἶπεν. Εὐχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεός μου· εὐλογῶ, ὑμνῶ καὶ δοξαζῶ τὸ ἅγιόν σου ὄνομα· ὅτι ἐτάχυνες νὰ δείξῃς εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλόν τὰ θαυμάσιά σου· ἀφανισθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν λέβητα, ἐτελειώθη μὲ τοὺς ἐπιλοίπους ἁγίους. Γυνὴ δὲ τις εὐγενῆς, ὀνομαζομένη Ματρῶνα, μαζῆ μὲ τὸν πρεσβύτερον Θεοδόσιον καὶ μὲ ὅλους τοὺς πιστεύσαντας εἰς τὸν Χριστόν, ἀφοῦ ἔφερον μαζῆ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων παρρησία, μὲ ψαλμούς καὶ ὕμνους κατάλληλον λαμπροφορίαν, τὰ κατέθεσαν εἰς τὸ ἱερόν ἐξω τῆς πόλεως, εἰς ἓνα τάφον, συντρίψαντες τὰ εἰς αὐτὸν ὑπάρχοντα εἰδωλα. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος εἰς τὴν φυλακὴν· ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγον. Τῇ ἀληθείᾳ ἡ μεταβολὴ αὐτῆ εἶναι τῆς δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Κερκυλλῖνος ὁ θεομάχος καὶ παράνομος τύραννος, ὁ δεύτερος Φωραῶ, ὅστις ἐγένετο μετοχος τῆς ἀπωλείας τοῦ προτέρου, ἰδὼν ὅτι τὸ περισσότερο μέρος τοῦ λαοῦ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, μαθὼν, δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν ναὸν τῶν θεῶν οἱ πιστοὶ κατέθεσαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὅτι συνέτριψαν τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας του, ἐθύμωσεν ὑπερβολικῶς· καὶ πρῶτον μὲν σκέπτεται νὰ κατακαύσῃ μὲ πῦρ τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων, καὶ τὴν στάκτην νὰ διασκορπίσῃ εἰς τὸν ἀέρα· ἔπειτα δὲ κατὰ κράτος νὰ ἀπολέσῃ ὅλους τοὺς πιστεύοντας. Τὰ ὅποια μαθόντες οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς τὴν φυλακὴν, ὑψωσαν τὴν φωνὴν μαζῆ, πρὸς τὸν Θεὸν λέγοντες. Σὺ Κύριε Δέπτοτα πάντων, ὁ καταστρέφων στρατοὺς

με τὴν δύναμίν σου, καὶ διασκορπίζων σκοποὺς τῶν
 ἐθνῶν. καὶ ἀποβρίπτων τοὺς λογισμοὺς λαῶν καὶ πα-
 ρανόμων ἀρχόντων, ὕψωσον τὴν χειρὰ σου ἐπὶ τὴν ὑ-
 περηφανίαν τῶν ἀσεβῶν, καὶ μὴν ἀφήσης νὰ ἐρημώ-
 σουν τοῦτον τὸν λαόν σου, τὸν ὁποῖον ἐπροσχάλεσας
 εἰς τὴν ἀναγνώρισίν σου· ἀλλ' ἐλευθέρωσον αὐτὸν ἀπὸ
 τὰς χεῖρας αὐτῶν, δίδων εἰς αὐτὸν ἐπὶ γῆς τὴν βοή-
 θειάν σου, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ταξείδιον ἀσφαλές,
 ἵνα μάθωσιν ὅλοι, ὅτι Σὺ εἶσαι Θεὸς μόνος εἰς τὸν
 Οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, ποιῶν θαυμάσια διὰ τοῦ
 Ἁγίου σου Υἱοῦ Ἰησοῦ. Καὶ καθὼς ἦλθεν ὁ βασιλεὺς
 Κερκυλλῆνος μετ' ὅλην τὴν σύγκλητον εἰς τὸν ναὸν
 διὰ νὰ κατακάυσῃ τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ λείψανα,
 ἰδοὺ ὄφρις φοβερώτατος ἐφάνη εἰς αὐτούς· καὶ ὅλοι ὀ-
 πισθοδρόμησαν. Ὅλοι δὲ οἱ πιστεύσαντες φοβηθέντες
 τὴν ἀπειλὴν τοῦ τυράννου, διέβησαν εἰς τὸ πλησίον
 τῆς πόλεως νησίδιον· (Βίδος) καὶ οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ
 θυσιαστήριον ἐδόξαζον τὸν Θεόν, περιμένοντες τὴν
 σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν ἀπὸ αὐτόν. Μαθὼν δὲ καὶ τοῦ-
 το ὁ ἀναίσθητος βασιλεὺς, οὐδόλως ἐτρόμαξε διὰ τὸ
 μέγεθος τῶν θαυμάτων τὰ ὁποῖα ἐγείναν· ἀλλ' ἀντι-
 στέκεται κατὰ τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Χριστοῦ· καὶ
 μὴ βλέπων τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν ἀπὸ τὸν δίκαιον
 κριτὴν, δι' ὅλην τὴν ἀσέβειαν τὴν ὁποίαν ἔχαμε, νό-
 μιμον ἀνταμοιβὴν, ὁ παρανομήσας ματαίως, ὠρμη-
 σεν εἰς τὰ πλοῖα μετ' ὅλον τὸν στρατὸν ἐναντίον τῶν
 πιστευσάντων. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον
 τοῦ πελάγους, εὐθὺς ἐγείνε ταραχὴ εἰς τὴν θάλασ-
 σαν ἀπὸ τὰ νέφη καὶ ἀτακτος κίνησις ἀέρος, καὶ δυ-
 νατὸς θόρυβος βροντῶν· ἀνεμοὶ δὲ δυνατώτατοι εἰς-
 ελθόντες καὶ κύματα βιαίως κτυπούμενα μετ' ἰσχύον
 εἰς τὰ πλοῖα, ἀπαίσιον καὶ ἀνυπόφορον ἐπροξενούσαν
 τὸν κίνδυνον· τέλος κατεποντίσθη μετ' ὅλον αὐτοῦ τὸ
 στράτευμα εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καθὼς ὁ πα-
 λαιὸς τύραννος Φαραώ· καὶ δὲν ἔμεινεν ἀπ' αὐτούς οὐ-
 δὲ εἷς· ὁ δὲ πιστὸς λαὸς θεωρῶν τὸν ἀφανισμόν τοῦ

παρανόμου βασιλέως καὶ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ,
 ἀνέπεμψε συμφώνως εἰς τὸν Θεὸν τὸν ὕμνον τῆς νί-
 κης λέγων. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδόξα-
 σται ἵππον καὶ ἵππεία ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ
 ἔχαιρον δι' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα τοῖς ἔχαμεν ὁ
 Θεός. Ἰάσων δὲ καὶ Σωσίπατρος οἱ Ἅγιοι τοῦ Κυρίου
 Ἀπόστολοι ἐξεληθόντες καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς φυλακῆς ἐδί-
 δασκον μετ' ἐλευθεροστομίαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
 ἐπεστήριζον τοὺς πιστεύοντας· τότε λοιπὸν, τότε καὶ
 τὸν φανέντα ὄφιν διὰ τῆς προσευχῆς τὸν ἔκαμον ἀ-
 φαντον· ἀνεφάνη δὲ ἄλλος βασιλεὺς ὀνομαζόμενος
 Δατιανός· καὶ λαβὼν γνῶσιν τῶν πράξεων τῶν ἁγίων,
 καὶ τῆς ἐξετάσεως ἣ ὁποῖα παρηκολούθησεν ὅλους
 τοὺς μάρτυρας, διέταξε ὥστε νὰ τοὺς φέρωσιν ἔμπρο-
 σθέν του καὶ λέγει· εἴπατέ μοι πῶς ἔχετε τοιαύτην
 ἀσθάδειαν καὶ τόλμην νὰ διδάσκητε καὶ νὰ ἐπι-
 χειρήτε τοιαῦτα; διότι ἀπὸ πολλοὺς ἀκούω τὰ ὅσα
 πράττετε τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ εἶναι ἐναντία τῶν ἀρχαίων
 ἐθίμων, καὶ ἀσυμβίβαστα μετ' ἡ πρόνοιαν τῶν θεῶν,
 οὐδόλως παραδέχομαι· οὔτε δίκαιόν μου φαίνεται νὰ
 ἀποβρίπτητε τὴν πατρικὴν εὐδαιμονίαν καὶ νὰ φέ-
 ρητε αἰρέσεις, πιστεύοντες εἰς Θεὸν ἐσταυρωμένον.
 Ὁ Ἅγιος Ἰάσων εἶπεν· Ἐὰν εἶχες τὰς αἰσθήσεις τῆς
 ψυχῆς σου καθαρὰς καὶ ἱκανὰς νὰ διακρίνουν τὸ κα-
 λὸν καὶ τὸ κακόν, ἠθέλαμεν σοὶ δεῖξει τὸν ἐσταυρω-
 μένον τοῦτον Θεόν, ὅστις εἶναι ἀληθὴς Θεὸς καὶ Κύ-
 ριος· ὁ ὁποῖος θεληματικῶς διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν
 ὑπέφερεν, ἔμεινε δὲ ἀπαθὴς κατὰ τὴν θεότητα. Ὁ βα-
 σιλεὺς εἶπεν· ὀφείλετε καὶ σεῖς νὰ λατρεύητε τούτους
 τοὺς θεοὺς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζονται εἰς ὅλην τὴν οἰ-
 κουμένην, καθὼς μᾶς παρέδωσαν οἱ θεολόγοι Ὀρφεὺς,
 Ὅμηρος, Ἡσίοδος καὶ οἱ λοιποὶ σοφοί· Θεὸν δὲ, ὅστις
 μόλις ἐφάνη, καὶ ἐφέρθη ὑπὸ δίκην καὶ ἀπέθανε καὶ
 ἐτέθη εἰς τάφον, δὲν πρέπει μὴτε νὰ προσκυνῆτε, μῆ-
 τε νὰ σέβεσθε· ἀφήσαντες λοιπὸν τὰς ματαίας ταύ-
 τας φλυαρίας, πεισθῆτε εἰς ἐμὲ, καὶ προσφέρατε θυ-

σίαν εἰς τοὺς θεοὺς· ἐὰν δὲ παραιτεῖσθε τούτου, θέλετε μὲ ἀναγκάσει νὰ σᾶς ἀφανίσω μὲ πικρὰς τιμωρίας. Οἱ Ἅγιοι εἶπον. Ὅτι θέλεις νὰ κάμης, κάμε· διότι ἡμεῖς δὲν προσκυνοῦμεν εἰδῶλα νεκρὰ, ἀλλὰ Χριστὸν τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγειναν τὰ πάντα μὲ τὴν συνεργίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· εἰς τὸν ὁποῖον καὶ λατρείαν καὶ ἀληθινὴν θυσίαν προσφέρομεν εἰς τὸν Χριστὸν, εἰς τὸν ὁποῖον θέλει κλίνει κάθε γόνυ καὶ τῶν ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ κάθε γλῶσσα θέλει τὸν μαρτυρήσει. Ὁ βασιλεὺς εἶπε. Τὸ νὰ πολυλογοῦν οὗτοι δὲν ὠφελεῖ· καὶ εὐθὺς διατάττει νὰ φέρωσι βουταῖον σιδηροῦν καὶ νὰ βάλλουν μέσα εἰς αὐτὸ στουπίον καὶ πίσσαν καὶ κηρὸν, καὶ νὰ κατακλείουσιν εἰς αὐτὸ τὸν ἅγιον Σωσίπατρον, καὶ οὕτως ἀφοῦ καὶ μὲ τὸ πῦρ, νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του. Καὶ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον Ἰάσωνα· πρὶν ὑποφέρεις τὰς τιμωρίας, αἵτινες σὲ περιμένουσι πρέπει νὰ φανῆς εἰς τὸ κήρυγμα, ὁμιλῶν δημοσίως ὅπως ἐπιδείξῃς στερεωτέραν τὴν ὑπομονήν. Ὁ δὲ ἅγιος Σωσίπατρος κατασκεπασθεὶς καὶ εὐχρηθεὶς καὶ εἰπὼν τὸ Ἀμήν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ βουτιῶν· καὶ οὕτως ἀνάψασα ἡ φλόγα ἀνεπαύθη εἰς τὸν Κύριον κατὰ τὴν 28.ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου. Ἡ δὲ φλόγα διασκορπισθεῖσα κατέκαυσε πολλοὺς τῶν περίξ ευρισκομένων· οἱ δὲ λοιποὶ ἔκραζον. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν καὶ ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν δὲν εἶναι· καὶ ἐθρήνουν ὅλοι διὰ τὸν μακάριον Σωσίπατρον λέγοντες· κακὴ κρίσις τοῦ βασιλέως· καὶ ἀφ' ὅλους ἐξήρχετο μία βοή καὶ εἶς θρήνος. Τότε ὁ βασιλεὺς, ἰδὼν ὅλοι τοῦ λαοῦ τὴν συμπάθειαν διὰ τὸν δίκαιον, καὶ μετανοήσας δι' ὅσα ἔκαμεν, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ θρηνῆ καὶ κρεμάσας μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμόν του, ἐφώναζε λέγων· ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτου ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν, καὶ συγχώρησόν μοι τὰς ἁμαρτίας μου· ἅγιε Σωσίπατρε παρακάλεσεν τὸν Θεόν σου δι' ἐμὲ ἵνα μοῦ συγχωρήσῃ τὴν ἁμαρτίαν τὴν ὁ-

ποῖαν ἔπραξα, παραδώσας σε ἀδίκως εἰς τὸ πῦρ· καὶ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον Ἰάσωνα· ἀπὸ τώρα καὶ ἐγὼ εἶμαι Χριστιανὸς καὶ ὑπακούω εἰς τὴν διδασκαλίαν σου. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰάσων, εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν διὰ τὴν τόσην ἐγρήγορον ἐπιστροφὴν τοῦ βασιλέως εἶπε πρὸς τὸν λαόν· ἔλθετε ἀδελφοί διὰ νὰ ἐνταφιάσωμεν τὸ σῶμα τοῦ τρισμακάρος καὶ μάρτυρος Σωσιπάτου, καὶ νὰ δοξάσωμεν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐλθόντες ὅπου εὐρίσκετο τὸ τίμιον λείψανον, τὸ εὔρον σῶον καὶ ὀλόκληρον, καὶ οὔτε μία τρίχα ἐφθάρη ἀπὸ τὸ πῦρ· καὶ τοῦτο ἰδὼν ὁ λαὸς, περισσότερο ἐστηρίχθη εἰς τὴν πίστιν, καὶ ἐβεβαιόνητο. Ἐνταφιάσαντες δὲ αὐτὸ μὲ τὴν πρέπουσαν τιμὴν τὸ κατέθεσαν εἰς διακεκριμένον τόπον, κείμενον εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς πόλεως πλησίον τοῦ λιμένος· καὶ παρευθὺς ὁ ἅγιος Ἰάσων ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν τοὺς ὄντας εἰς τὸ μικρὸν νησίδιον, καὶ ἐσυνήθροισεν ὅλους τοὺς διασκορπισθέντας· καὶ ἀγιάσας κολυμβήθραν ἐβάπτισε τὸν βασιλέα ἐπωνομάσας αὐτὸν, Σεβαστιανόν· ἐβάπτισε δὲ καὶ ὅλους τοὺς πιστεύσαντας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ ἀπὸ τότε ἔγειναν Χριστιανοὶ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας καὶ ἐβαπτίζοντο.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρχισαν νὰ οἰκοδομοῦν ἁγίας ἐκκλησίας εἰς τὴν πόλιν καὶ καθ' ὅλην τὴν νήσον, καταστρέφοντες τὰ εἰδῶλα, καὶ τὰ ἱερὰ αὐτῶν καταφρονοῦντες καὶ μισοῦντες· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς ὠκοδόμησε τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπου καὶ κατετέθη τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Σωσιπάτου· ὁμοίως καὶ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὁποίας οἰκοδομήσας μικρὸν κελλεῖον ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐκεῖ κατακρυπτόμενος προσηύχετο· εἰς τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον καιρὸν μακαρίως καὶ ἐνδόξως ἀποθνήσκων, ὁ ἅγιος Ἰάσων ἐνταφιάσας αὐτὸν μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, κατέθεσεν αὐτὸν εἰς διακεκριμένον τόπον, καθὼς καὶ

εδιώρισε. Ἡ δὲ βασίλισσα ἡ γυνὴ τοῦ μακαρίου Σεβαστιανοῦ, ἔχουσα υἱὸν μονογενῆ, ἕως ἐτῶν δώδεκα, ὅστις ἀρρώσθησας ἀπέθανε, πλησιάζασα τὸν ἅγιον Ἰάσωνα μὲ σταθερὰν πίστιν, παρεκάλει αὐτὸν, λέγουσα, δοῦλε τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἤξεύρω ὅτι ὅσα ζητήσης τοῦ Θεοῦ, σοὶ τὰ παρέχει ἄνευ ἀναβολῆς· καταδέχθητι λοιπὸν νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ ἀποθαμμένον παιδίον μου, καὶ νὰ προσευχηθῇς ὅπως ἀναστηθῇ· διότι πιστεύω ὅτι μὲ τὴν προσευχὴν σου θέλει ἀναστηθῇ· ὁ δὲ ἅγιος Ἰάσων εἶπεν· ὦ γύναι· ἐζήτησας ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου· πλὴν τὰ ὅσα εἶναι ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ταῦτα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἠκολούθησεν αὐτὴν ὁ ἅγιος· καὶ σταθεῖς πλησίον τῆς κλίνης καὶ εὐχηθεῖς ἐκράτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἀποθανέντος παιδίου, καὶ εἶπεν· ὦ παιδίον εἰς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, σηκώσου ἀπὸ αὐτῆν· καὶ παρευθὺς ἀνεκάθησε τὸ παιδίον, καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ· ἐξεθαμβήθησαν δὲ ὅλοι διὰ τὸ γινόμενον θαῦμα, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες· ὅτι βεβαίως τὰ θαυμάσια ταῦτα εἶναι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἄλλη δὲ τις ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς γυναῖκας ἐνοχλουμένη ἀπὸ ἀκάθαρτα δαιμόνια, ἀκούσασα ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάσων ἀνέστησε τὸ ἀποθαμμένον παιδίον τοῦ βασιλέως, ἤλθε καὶ αὐτὴ καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ζητοῦσα νὰ καθαρῶσθαι ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, τὰ ὅποια εἰσχωροῦσαν εἰς αὐτὴν· ὁ δὲ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὡς νὰ εἶχε τὴν κατ' αὐτῶν ἐξουσίαν, ἀφοῦ ἔκαμεν ἐπάνω τῆς εὐχῆν, καὶ σφραγίσας αὐτὴν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, παρευθὺς ἐδίωξε τὰ δαιμόνια, ἡ δὲ γυνὴ ἔγεινεν ὑγιής, καὶ ἀνεχώρησε εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν. Μὲ τὴν θείαν δὲ χάριτα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐθεράπευσε καὶ ἄλλους ὑποφέροντας ἀπὸ δαιμόνια καὶ ἀσθενείας· ὅλοι δὲ ὅσοι ἐθεραπεύοντο ἐδιδάσκοντο νὰ μὴ εὐχαριστοῦν τὸν Ἰάσωνα, ἀλλὰ μόνον τὸν Κύριον· καὶ ἦτο μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν πόλιν καὶ καθ' ὅλην

τὴν νῆσον, ἐπειδὴ ἡ πίστις προώδευε καθημέραν, καὶ καὶ τὰ εἶδωλα κατεφρονοῦντο, ὁ δὲ Κύριος ἐδοξάζετο διὰ τὰ θαύματα τὰ ὅποια ἐπακολουθοῦσαν· διότι ὢν ὁ ἀνὴρ πλήρης Ἀγίου Πνεύματος καὶ χάριτος, ὅλους εἵλκυσε μαζὴ του· βαπτίζων, διδάσκων, νοσητῶν, συμβουλεύων, παρακαλῶν, ἐνίοτε δὲ τιμωρῶν καὶ ἐπιπλητῶν. Ζήσας δὲ ἀρκετοὺς χρόνους, προσευχόμενος μίαν νύκτα, ἤκουσε θείαν τινὰ φωνήν, λέγουσαν πρὸς αὐτόν. Χαῖρε καὶ εὐφραίνου δοῦλε καλὲ καὶ πιστὲ ἕως ἐδῶ, ἀπολαμβάνε τὴν οὐράνιον βασιλείαν μὲ τὸν Σωσίπατρον τὸν ἀδελφόν σου εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ταύτην τὴν φωνὴν ἀκούσας καὶ πληρωθεὶς ἀπὸ χαρὰν ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εὐχαριστῶν τὸν Θεόν· ἔκαμε δὲ τὴν λάρνακα αὐτοῦ πλησίον τοῦ ἀγίου Σωσίπατρον, παραγγείλας εἰς τοὺς ἀδελφούς ἀφοῦ ἀναπαυθῆ νὰ τὸν καταθέσουν ἐκεῖ. Προσκαλέσας δὲ τοὺς πρεσβυτέρους τῆν ἐκκλησίας καὶ ὅλον τὸν λαόν, παρήγγειλεν εἰς ὅλους νὰ ἔχουν προσοχὴν καὶ νὰ ἐπιμείνουν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἔχουν ἀγάπην καὶ ἀρμονίαν ἀναμεταξύ των, νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνας, νὰ ἐπιμελῶνται τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ χαίρωσι διὰ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων, καὶ νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε τοὺς οὐρανίους τόπους. Οὕτω δὲ ἀκουμβήσας εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐσυνείθιζε νὰ πλαγιάζῃ, ἀφοῦ ὀλίγον ἔμεινεν ἀσθενής, ἐκαλέσθη εἰς τὸν γλυκὺν καὶ καλότυχον ὕπνον κατὰ τὴν 29.ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ζήσας περὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη ὡς πρὸ τούτοις εἰπώθη. Ἦτο δὲ τὸ γένος Θεσσαλονικεύς. Ὁ δὲ ἅγιος Σωσίπατρος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀχαίαν. Τούτους δὲ ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν, λέγων, σὰς χαιρετοῦν Τιμόθεος ὁ συνεργός μου καὶ Λούκιος, Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου. Οἱ δὲ ἱερεῖς μὲ ὅλον τὸ πλῆθος ἐνταφιάσαντες ἐντίμως τὸ λείψανον τοῦ ἀ-

γίου Ἰάσωνος, κατὰ τὰς ἐντολάς τὰς ὁποίας εἰς αὐ-
τοὺς ἔδωκε, τὸ ἔθεσαν πλησίον τοῦ ἁγίου Σωσιπά-
τρου, προμηθεύσαντες κοινούς φύλακας καὶ πρὸς Θεὸν
καὶ τοὺς δύο μεσίτας εἰς τὰς μετέπειτα γενεάς, εἰς
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἰς τὸν ὁποῖον
πρέπει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις νῦν καὶ πάντοτε, καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

